

פרשת כי תשא

תשפ"ב

גליון נ"א

בְּשֶׁקֶל הַקֶּדֶשׁ - זְהִירוֹת וְהַקְפָּדָה עַל נְקִיּוֹת הַמָּמוֹן

ובאמת חטא גזל והחטא הידוע יש להם שורש אחד, כמו שנאמר (בראשית ו, יא) ותשחת הארץ לפני האלקים ותמלא הארץ חמס, הרי שכלל הכתוב יחד גזל והשחתה, כי שניהם תלויים זה בזה, **גזל מביא לידי עריות, ועריות מביאין לידי גזל.**

הנה כי כן, מה מקום להתענות ולזעוק ולבכות בימי השובב"ם, אם לא מתקנים תחילה את השורש פורה של החטא, דהיינו עון הגזל. ולשווא יתאוננו בני אדם שאין בכוחם להישמר מן החטא, כי אם אין נזהרים מאיסור גזל, בוודאי אין באפשרותם להישמר מלבו לידי עבירה.

לכן הבא להיטרה, בראש ובראשונה עליו לקבל על עצמו להישמר ולהיזהר מן הגזל, עכ"ל ה'שפע חיים' צדוק"ל.

סיפר הרה"ג ר' חיים שולביץ: (מתוך 'אוצר הספרים'). במשך שלוש שנים בערך הלכתי עם מרן הגרא"ל שטיינמן יום יום בצהררים מהשייבה לביתו. כידוע, בכל עת היה ראשו כפוף למטה, ועיניו בארץ, לפיכך היה מוצא מציאות בדרך קבע: עט, עפרון, שעון וכד' וכו', ובכל עת שראה מציאה היה נעצר, עד שהרמתיה, כדין 'אקן ואינה לפי כבודו'.

פעם אחת ראה על הקרקע שטר של עשרה שקלים, והזדרז להירמו. שאלתי בדרך צחות: "לא מגיע לי פעם אחת להרוויח?"... והשיב: "זה הכסף הכי כשר, זו פרנסה שנשלחה מהשמיים". והוסיף: "כל כסף שמקבלים על עבודה, יש בו חשש גזל, שמה העבודה לא הייתה משלמת, חוץ מכסף של שידוך ושל מציאה, שבהם אין חשש. תשלום השידוך אינו על העבודה, אלא על התוצאה, וכסף המציאה אף הוא אינו שכר, אלא שהתורה קבעה שניתן לקחתו. ומה שנהגו לתתו לצדקה, אין זה מחמת חשש שמה אין לקחתו, אלא אדרבא, כיוון שהוא כסף כשר ודאי, כדאי לקיים בו מצווה בהיזרו". ועל עוד בעמוד הבא.

הסיומים של 'דרשו' - מוסר השכל נוקב

בשבוע שעבר התקיימו מעמדי הסיום המרגשים של ה'משנה ברורה' הנלמד לפי סדר של עמוד ליום כפי שנוסד ע"י ארגון 'דרשו'.

בארגון 'דרשו' מקייבט המסורת לא חסכו מאומה, והוציאו לפועל 'הפקעת ענק' - אירוע מושקע בטוב טעם, בראשות גדולי ישראל שליט"א - מכל שבטי ישראל, ולהבדיל 'יוהי כנגן המנגן - ותהי עליו יד ה' ", שמחה יהודית אמיתית לכבודה של תורה ולומדיה.

מי קיבל כרטיסים למעמד המיוחד של הסיום? ומי ישב במרכז האולם כחתן?

--- מי שטרח בערב שבת - אכל בשבת!

מי שלמד, יגע, ושיגן מידי יום ביומו, חזר מידי שבוע, ונבחן מידי חודש, זכה להגיע לרגע הגדול, "חתן המשיג"ב" - וישב במרכז האולם.

אלו שהשקיעו פחות, ולפעמים נבחנו ולפעמים לא, ולא תמיד ידעו את החומר על בוריו, קיבלו כרטיסים להשתתף במעמד אך לא במרכז, אלא בצדדי האולם.

ומי שבכלל לא נבחן, היה אפשרות נוספת, לקנות כרטיס בדמים מרובים, ממי שהיה מוכן למכור. כאשר מרגישים פחות מחוברים ושייכים, ומביטים בקנאה - קנאת סופרים, באותם אנשים שהתמידו וסיימו...

העירובי ח"א: גם בעולם הבא יהיה הדבר כן - מי שהיה לו כרטיס יכנס, ומי שלא היה לו כרטיס, ימרוט את שערות ראשו, למה לא היה לו שכל להשקיע בזמן הנכון... איזה כרטיס? במרכז? בצד? באולם? בגלריה? הכל תלוי בהשקעה.

המשקיעים החכמים, והאברכים המקיימים את העולם הבהל פיהם, ישבו במרכז האולם, אלו שהשקיעו פחות ישבו בצדדי האולם, ומי שנתן צדקה להחזקת לומדי התורה, גם יהיה שותף למחול לצדיקים, ומי שח"ו לא היה לו שכל להשקיע בזמן...

ופורשים מכל פרוטה שיש בו ספק ספיקא של איסור... אשר על כן, כאשר סוף כל סוף מזדמנת לצדיקים איזה פרוטה אחת שהיא נקיה וטהורה מכלל חשש איסור גזל, היא חביבה עליהם והם שומרים עליה מכל משמר, כי הם יודעים שרק בפרוטה זו הם יכולים להשתמש.

מוסיף ה'שפע חיים': בעניין זה צריך לזרז את האברכים הלומדים בכללים, שעליהם להיזהר מאד שלא ליטול שלא כדין את התמיכה הניתנת להם. לאחרונה דיברתי עם אברך אחד הסמוך על שלחן חותנו שהוא מכלכלו ומפרנסו, ואמרת לי, שעל כל זמן קצר שהוא הולך בטל מן התורה יש לו לחוש שיש בזה ענין של גזל, שהרי חותנו מחזיק אותו ממומנו על מנת שיעסוק בתורה, ולא שילך בטל. אף שאין זה גזל ממש, אבל על כל פנים ענף נזילה ודאי יש בזה, ופשוט שאין זה ממידת היזר והחסידות ללכת בטל בשעה שחותנו מחזיקו על דעת שיעסוק בתורה, וזאת מלבד עצם האיסור של ביטול תורה שעובר בכך על מצות (יהושע ט, ח) לא ימוש ספר התורה הזה מפריך והגית בו יומם ולילה.

אברך הנוטל מעות תמיכה מהנהלת הכולל הוא אינו לומד כפי שנדרש ממנו, עליו לחשוש בממון זה משום חשש גזל.

ולא זו בלבד, אלא שגם את אשתו הוא גוזל, שהרי הוא התחייב בכתובתו 'אנא אפלה ואוקיר ואיוון ואפרנס יתיכי', ואיך הוא מניח אותה לבדה בבית להתעסק בכל צרכי ביתו, לגדל את הילדים ולכבס הבגדים וכדומה. ואמנם אם הוא עוסק בתורה בהתמדה, אשתו בוודאי מסכמת לכך בנפש הפצה, כי היא זוכה ונוטלת חלק בתלמודו (ראה ברכות יז). אבל אם הוא הולך בטל, נמצא שגזול את אשתו ועובר על התחייבותו לפרנס אותה, ואין לך גנב גרוע מזה שהיא גונב את אשתו ומקיים בעצמו (מלאכי ב, יד) אשת נעוריק אשר אתה בגדתה בה.

אין צריך להיות בעל מוסר כרבי ישראל מסלנט צדוק"ל כדי לחשב ולמנות כמה חטאים ופשעים בין אדם לחבירו עובר אברך כולל ההולך בטל מלימודו. ולדאבוננו יש שאין יודעים את חומר העניין. עד שנעשה להם הדבר חשש גמור, ואין עולה על דעתם כלל שבביטולם מן התורה יש חשש גזל מאבותיהם וחיותניהם ונשותיהם.

על זה ידוע כל הדוים, כי עוון גזל הוא השורש והעיקר לכל העוונות וצרות הדור, על דרך שאמרו (אבות ד, ב) עבירה גוררת עבירה, וכעין שאמרו (נדרים כ) אלא תהי רגלי שנדרים שסופך למעול בשבועות, ואל תהי רגלי אצל עש הארץ שסופך להאכילך טבלים וכו'.

והזמן גרמא לעורר עתה בימי השובב"ם, שבדואי חלק גדול מהמכשולות בחטא הידוע רח"ל הם תוצאה של נטילת ממון חבירו שלא כדת. אף אם אדם לא לקח ממון במרד ובמעל לשם גזילה, אלא שהורה היתר לעצמו בתירוצים ואמתלאות שונות, אך כיון שנכשל בגזל, שוב לא יפלא שהוא בא לידי מכשולות ופגמים רח"ל. **והיא מידה כנגד מידה, כשם שהוא עשק וגנב את ממון חבירו, כך הוא נכשל לגנוב את הניצוצות הקדושים והנפשות מצד הקדושה לרשות הטומאה.** וכידוע מהספרים הקדושים שיש בעון זה ענין של גיבת נפשות, שעל זה נאמר (שמות כא, טז) וגונב איש ומכרו.

אמר רב יהודה אמר רב: **רוב בגזל, ומיעוט בעריות, והכל בלשון הרע.** בלשון הרע סלקא דעתך? אלא, אבק לשון הרע. (בבא בתרא קסה.) **הנה מקום איתנו לעורר ולהתעורר ב'נקיט בממון'.** **שכל שקל יהיה שקל קדוש...** ודבר נורא נאמר בשם אחד מגדולי ישראל (אבן זכר בשם מ, אסמח שיריעוני) שהסיבה שלידים יוצאים לתרבות רעה, בגלל שאוכלים אוכל שנקנה בכסף לא כשר, והאוכל שנקנה בכסף הלא כשר מפעפע בהם כארס של עכנאי, כיון שנעשה חלק מגופם דבר 'לא כשר', וה' יצילנו מכל סרך גזל.

ודברים חריפים מאד כתב כ"ק ה'שפע חיים' מציאנו זיע"א (שיעור חומש ורש"י, פ"י יתרו תשל"ח) וז"ל: חומר הענין של עון גזל, אשר לדאבוננו רבים יכשלו בזה, והוא עיקר ושורש פורה לכל צרות העולם, כפי שכבר עוררתי על כך הרבה פעמים. אף שאין רצוני לומר דברי מוסר לאחרים ואיני ראוי לכך, אבל האמת עד לעצמו, שאמנם ישראל קדושים הם ומשתדלים ללכת בדרך טובים, ובהרבה גופי תורה הם מחמירים על עצמם בחומרות והידורים לפנים ממשורת הדין. כגון באיסור אכילת נבלות וטריפות, שמוסיפים בזה הרבה חומרות, בפרט לאחר שרבתה בזה המכשלה בדורנו, כנודע שלדאבוננו הכל הפך להיות בחזקת כשר והכל בחזקת בקיאים, אבל מ"מ לא אלמן ישראל, ויש קומין יהודים שיראת ה' בלבנם ומחמירים על עצמם להימנע מאכילת בשר בהמה, או שאינם אוכלים אלא משהיטת שוחט ירא שמים, והם עומדים עליו בשערי שחיטתו, ומכשירים את הבשר בעצמם, וכך מחמירים על עצמם בעוד חומרות על גבי חומרות. כן ביום שבת קודש, מחמירים בני ישראל הרבה חומרות, ואף אם אינם נזהרים לגמרי מדיבורי חול בשבת, מכל מקום הם מרחיקים עצמם מכל ספק איסור מוקצה, או שאר חששות של מלאכות שבת. וכן הוא דרכם של בני א"י שכל חלקי התורה הם מוסיפים גדרים וסיגים וחומרות לפנים משורת הדין, איש איש כפי ערכו.

אולם, שונים הם פני הדברים בנוגע לאיסורי לא תגנוב ולא תגזול, אשר מחמת אריכות ודוחק הגלות בני אדם בהולים על ממונם, ועל פת לחם יפשע גבר, ולכן הם מקילים ראש בעניינים הנוגעים לממונו של חבירו ובספק איסור גזל.

הגע בעצמך, **הלא גזל הוא מהדברים שנפשו של אדם מחמדתו ומתאוה להן** (תגנה יא), **ואם כן היה בדין שאזרבה באיסורי גזל וסיפנו בני אדם כהנה וכהנה חומרות לפנים משורת הדין,** לפי שכל פרוטה של חבירו שיש בה ספק ספיקא של איסור גזל או אונאה, או איסור לא תחמוד, וקבע אדם בלבו שעל אף שממון זה הוא ממון כשר כדת והכלכה, אבל מכל מקום את האלוקים אני ירא פן אכשל באיסור גזל, ולכן אני מחמיר על עצמי לפנים משורת הדין ובתורת גדר וסיגי שלא לקחת ממון זה, ובגדר המחמיר תבוא עליו ברכה.

וכבר אמרו חז"ל (סנהדרין קח) בא וראה כמה גדול כוחה של חמס, שהרי דור המבול עברו על הכל, ולא נחתם עליהם גזר דינם עד שפשטו ידיהם בגזל. כן הדברים אמורים בשאר העניינים שבין אדם לחבירו, כגון שלא לחמוד את ממונו של חבירו וכדומה, אשר דינים אלו הם חלק גדול בתורה, וגם בעשרת הדברות נאמרו חמש מצוות שבין אדם למקום, וכנגדם חמש מצוות שבין אדם לחבירו. של חבירו מחוט ועד שרוך נעל, ומי יוכל להתפאר בעצמו כדרך שאמר יעקב אבינו ע"ה (בראשית לא, יז) כי משתת את כל כלי מה מצאת מכל כלי ביתך, ופירשו במדרש (ב"ר ע, ט) בנוהג שבעולם חתן שהוא דר אצל חמיו [וכן] אפשר לו שלא ליהנות אפילו כלי אחד אפילו סכין אחד, אבל כאן נאמר משתת את כל כלי, אפילו מחט אפילו צינורא לא מצאת.

ועל זאת אמרו בגמרא (חולין צא) שצדיקים חביב עליהם ממונם יותר מופנם, וכל כך למה, לפי שאין פושטין ידיהן בגזל. ביאור הדברים, שאין הממון חביב אצלם מחמת אהבת בצע ח"ו, אלא אזרבה לפי שהם כל כך יראים במורא גדול מפני איסור גזל,

הידיים הנקיות של רבינו ה'אילת השחר' זיע"א

אחרי הסתלקותו של רבן של ישראל - מרן רבי אהרן לייב שטינמן זצוק"ל, מרבית מהציבור נחשפו לעובדה צדדית, אבל מפתיעה: **לגדול הדור, שהסתפק כל ימיו בלחם צר ומים לחץ, הייתה פיסת קרקע בהרצליה!**.. היה זה סעיף מפורש בסוף הצוואה: (סעי' י"ד) "כל רכוש ששייך לי חוץ מהמגרש בהרצליה הכל הקניתי לאשתי בקניין סודר". מדוע רכש? מתי רכש? כיצד רכש? לשם מה?

במשפחה לא דיברו בעניין, אך אחד התלמידים, החליט משום מה לברר את העומד מאחורי הסעיף הנסתר. (מתוך הספר 'מרן האילת השחר').

[היו מי שחשבו בסברא, כי "מסתמא רצה לזכות במצוות יישבו ארץ ישראל (לישית הרמב"ן ה'הודעת'). אבל הסברא הופרכה מיניה וביה, שהרי ברכישת בית ברחוב חוץ-ארץ בני-ברק ידיו חובה של מצווה זו. אחר העלה השערה ולפי רבי אהרן לייב רכש את הקרקע בעודו בכפר סבא, כשעדיין לא היה לו בית פרטי משלו בארץ ישראל. גם 'מהלך' זה הופרך לאחר שנמצאו מסמכים מקוריים, שהקרקע נרכשה בשנת תשכ"ב, כאשר מרן התגורר כבר בבני ברק].

התלמידי החליט לברר מעט, וככל שבירר התמיהות שלו רק הלכו וגדלו. כי אם כך, מדוע מרן זצ"ל הקפיד לכתוב בצוואה שאת הקרקע הוא אינו מקנה לרבינו? מדוע לא מכר את הקרקע בחייו? מה רצה לעשות בה?

בשלב נוסף התגלה חלק נוסף מהפאזל המופלא: **בניל בשלם בערן, מרן זצוק"ל מכר את הקרקע**. תלמיד חכם, העיד ששלב נוסף, כי לא למרות שאינו יודע מה היה קודם לכן, אבל הוא היה בבית בשעת מעשה שהוריעו למרן כי הקרקע נמכרה, והיה עד לכן, שאת הכסף ממכירת הקרקע, מרן הפקיד בידי ת"ח והורה לו לחלקו לצדקה לאברכים בבני ברק. ות"ח נוסף העיד כי בעת מכירת הקרקע מרן ראש הישיבה היה בשמחה גדולה... לשמחה מה זו עושה? הפנייה לא באה על פתרונה.

לאחר עמל נוסף בס"ד, התפאזל השלם, וכיום התמונה המלאה המרהיבה והמאלפת! נודעה והיא תלמד מבט נוסף על קדושת ישראל. ועל רבינו הקדוש שיכל להרים את ידיו ולהגיד "הידיים נקיות!!"

נתחיל מההתחלה... בלי כל בני המשפחה וללא אמצעים חומריים, הגיעו ר' אהרן לייב והרבנית ע"ה לארץ ישראל. בקיץ שנת תש"ה, הם שוכנו תחילה במחנה 'עתלית'. שם, במחנה, החל לחפש את קרוביה המועטים, הלא הם: אחותה של הרבנית, הגברת רחל אורגל ובעלה ר' נתן, ואת בן דודו של הרב שהתגורר גם הוא בארץ ישראל.

אחרי יומיים, הגיעו אחותה של הרבנית ובעלה, והציעו להם לבוא להתגורר איתם בפתח תקווה. ואכן הרב והרבנית יצאו מהמחנה, והגיעו לתוך ביתם של ר' נתן אורגל בפתח תקווה. כעבור זמן רב אהרן לייב שכר בפתח תקווה מחסן קטן המחולק לשניים, מחסן שהוסב לדירה מאולתרת, ברחוב פיק"א 24. לאחר כמה שבועות נכנס לכולל 'תורת ארץ ישראל' בפתח תקווה, ולאחר תקופה הוא עבר להתגורר בכפר סבא ושימש שם כראש הישיבה.

אמה של הרבנית שטינמן ע"ה, הצדקנית מרת שרה קורנפלד ע"ה, עלתה גם היא **אוריהם** לארץ הקודש והתגוררה תחילה לצד בתה, הגברת אורגל. בשנת תשי"ג, כשבתה גברת אורגל ובעלה ר' נתן עברו להתגורר באר"ב, עברה מרת קורנפלד לבית חתנה מרן הגרא"ל ובתה הרבנית תמר, בכפר סבא, והתגוררה איתם במשך 13 השנים הבאות, הן בכפר סבא והן בבני ברק.

במשך הזמן הזה, הרבנית שטינמן שמה את צרכיה בצד והקדישה את עצמה לאמה באהבה חסרת גבול. לילי משפחת שטינמן אהבו מאוד את הסבתא, והיא הפכה לחלק בלתי נפרד ממשפחת שטינמן, בדירתם הקטנה של 2.5 החדרים בבני ברק. החדר הקטן הפך לדירתה הפרטית של הסבתא קורנפלד, ובשתי החדרים האחרים התגוררו רבי אהרן לייב והרבנית, וילדיהם. הגאון רבי משה שליט"א מספר כי הרויניו לוקים את מצוות כיבוד אבם במקסימום. המגבות והמצעים הטובים ביותר ניתנו לסבתא קורנפלד, ולמרות שלעצמם לא רכשו מוצרי מותרות - להם קנו בדריים מיוחדים.

[כבוד ואבם, מסתבר, היתה מצוה שההידור בה עבר ביחודה. סבתא קורנפלד ניחנה לספר לילדים, כי כאשר גדלה בבית הוריה, רבי אליעזר הכהן הולנדר ואשתו רחל, אם לילדים לא התנוגו בראוי - ה'עונש' שלהם היה: שהם לא הורשו לעזור ולקחת ולסדר את המיטה של אבא ואמא... הפחד מתנאחח אז מנע מהם לעשות בעיות, עד כדי כך היה כיבוד אב ואם חשוב בעיני הילדים הקטנים ממש (מרן ראש הישיבה היה מרובה לספרי עבודה זו)].

במשך כמה שנים היא ליוותה אותה ל'שמחות' לכל אשר תפנה. במקרים בהם הרבנית תמרי יצאה מהבית ואמה לא התלוותה אליה - היא הלכה ונכנסה לאיחול מהיר של מזל טוב,

שערי היתר' כדי שלא להגיע לשער אחד של איסור. ויהי היום, יצא רבי משה שליט"א לביתם של היורשים, והם הקנו את הקרקע בקניין סודר כדת וכדין, ועוד כל מה ששייך מבחינה הלכתית. ואז, שב לאביו ואמר לו כי בסופו של דבר תפס יוזמה ופגש ישירות את בניה של הדודה והם הקנו על ידי לאבא שלי - בקנין 'סודר', ופירט כיצד ביצע את הכל בשלמות. היה זה בשנות התשעים לחייו של רבי אהרן לייב.

רבי אהרן לייב ראש הישיבה שמח מאוד ואמר לו "ישיר כוח" ואז הכריז באוזניו: "עכשיו אריך שנים מהר מהקרקע הזו..." רבי אהרן לייב דיבר עם ארץ עסקים חרדי ירא שמים שיברר את הנושא, והוא חזר אליו עם ידיעה שדווקא עכשיו יש עליה מסוימת במחיר הקרקעות שם. כיון שנפוצו שמועות שהממשלה עומדת להכשיר את הקרקעות באזור לבניה. וכדאי שלא להחמיץ את ההזדמנות, ולאחר ביצוע כל ההגלים, נמכרה הקרקע, ליהודי חרדי שמנהל ישיבה. ורבי אהרן לייב החל מיד לחלק את הכסף ל... צדקה.

"היד הזו לא גדלה" - הגביה כמה פעמים בחייו את כף ידו, והצהיר באושר מאין כמותו: "היד הזו - - - אולי לנו 'מושגים' ב'גזל', אבל למדן זצוק"ל היו מושגים לא מוכרים של איסור גזילה, כמו הסיפור שאתם קוראים עכשיו, והרבה יותר...

היה מצוין רבות כי הגר"א מוילנא אמר: היכי דמי גזילה? בימים ההם, מי שנכנס למרחץ שמלא באדים חמים, המיטיבים עם המתרחצים, ובכניסתו פותח את הדלת סתם לרווחה שלא לצורך, או ששוכח לסגור את הדלת ומעט חום ברח החוצה. וכיצד יחזיר את גזלתו, ולמי ישיב את מה שלקח והפסיד. אביו. אדם הולך לאיטו ב' עולם הזה', והוא מוקף בסכינים של גזל על כל צעד ושעל. לכן הכריזו חכמינו ז"ל: "רובן בגזל". כי גם אם ילך כל בהונות, יזהר וישמר מאד, כולי האי ואולי יצליח במשלו.

וכי אפשר לעשות 'עסקים' ללא מכשול בסרך גזל, ללא מאמצי על? קבלת 'משכורת' שלא ביושר מוחלט במאת האחוזים, הרימת 'שיחת טלפון' במקום העבודה שלא על פי רשות, ומי מדבר על לקיחת כמה פרוטות מהשכר ושכחת להשיב, נטילת עפר או ירק ופרח ממזכרון.

עשר אצבעותיו של אדם מסוגלות להיכשל בעשרות סיטואציות על כל צעד. והנה, איזה אושר, שמחה מאין כמותה היה לו לרבן של ישראל תמיד: מרן הגביה את ידו אחרי כמעט מאה שנות חיים בשמחה: "היד הזו לא גדלה".

עוד יסופרו לדור אחרון עובדות רבות על מרן, עד כמה התרחק תמיד משבעים שערי היתר שלא להיכנס בשער אחד של גזל פרוטה מהזולת. וסיפור הקרקע בהרצליה הוא אחד מהם. אחד מאלף. אדמת קדש "ארעא דרבנן".

מ"ה למעשה?

אנחנו לא נמצאים במדרגה הזאת של הרב שטינמן, אבל אף אחד לא רוצה להגיע אחרי 120 שנותיו למעלה, אחרי שיגע ועמל בתורה ובמצוות, וזכה בבית דין של מעלה (ו! וגלות שהדלת נעולה!!!)

מי שיש בידו אפילו פרוטה אחת של גזל, לא נכנס! פשוט לא נכנס! זה פחד פחדים...

מ"ה עושים? **דבר האשון:** נזהרים מאד!!!

דבר שני: מתפללים לה' שיציל אותנו מכל סרך גזילה. ויודע בשם ה'חפץ חיים', שהתכלית של כל אלו ועשיית זה יוה"כ, והשפיץ של יוה"כ זה תפילת 'נעילה', ומה **מתפללים בנעילה?** **"למען נחדל מעושיק דינו"...** כי זה אחד מהדברים העיקריים של האדם, שדימוי שיהיו נקיות.

דבר שלישי: אין מתקנים את ה'לשעבר'???

בחסדי ה' לא אלמן ישראל, וגם לזה מצאו פתרון. יש היום קרן 'השיב' של הגמ"ח של הרב פייגנבוים שליט"א, שבו ניתן להפקיד כסף בקופת הגמ"ח, ופעם בשנה, עברד יוה"כ מקנים רבני הגמ"ח בראשות הרב צ"ר ב'נימין פינקל שליט"א והגר"צ ר' נפתלי נסביוס שליט"א את הכסף שהפקידו האנשים שמסופקים שמא יש בידם כסף של אחרים - לאנשים שחייבים להם, ולא יודעים למי חייבים, ולכשיבוא אליהם בקרוב בימינו אמן, הוא יגיד למי חייבים וכמה חייבים, וככה בן אדם עולה לשמים על ידיים נקיות...

ניתן לעשות הוראת קבע לגמ"ח וככה כמעט ולא מרגישים את ההחזר, אבל הידיים מתנקות...

ניתן לתרום לקרן 'השיב' דרך 'נדרים פלוס' - לרשום 'השיב', ואז לתרום לפי ההוראות...

בתפילה ש'נחדל מעושיק דינו' ונזכה לשמור על דינו נקיות מכל רוב גזל...

ו'הבא ליטהר מסייעין בידו' ומה בהמתן של צדיקין אין הקב"ה מביא תקלה על ידן צדיקין עצמן לא כ"ש? (חולין ז.א.) והסייעתא דשמיא יש לכל אחד שזוהר בנושא...

<p>עלון השבוע: מצפה לתורם...</p> <p>חלק קטן נתרם לע"נ: משה בן חנום תורת. וזוטרו רחל יצית בת נחור תורת.</p>	<p>חברות "מעין עולם הבא" [ג' רפים במסכת שבת]</p> <p>צב - צד</p>	<p>נתן להרשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com</p> <p>בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל-0548496676</p>	<p>ירוש תרומות להרשפת העלון נתן לירוש כנדריים פלוס בקופת 'עלי באר' הנצחה שבועית - 150 ש"ח</p> <p>מצווה רבה חיובי הרבים להרשם מהמילול לחלק בבתי כנסת.</p>
---	--	--	--